



Кула на вярата

Дашанел искаше вярата ѝ в Христос да бъде силна.

От Гретчен Пикълсмор Кини
(По истинска история)

Тази история се случила в Ямайка.

Дашанел помогна на по-големия си брат да извади хляб с ядки от фурната. Той ухаеше толкова хубаво!

После тя чу почукване на вратата. „Мисионерите са тук!“ – провикна се сестра ѝ.

Дашанел изтича до вратата. Тя се радваше, когато мисионерите идваха. Винаги се чувстваше добре, когато посещаваха дома ѝ. Понякога мисионерите донасяха игри за нея и нейните братя и сестри.

„Тирел отново направи хляб с ядки!“ – каза Дашанел. Нейният брат обичаше да приготвя храна за мисионерите.

„Нямам търпение да опитам малко“ – каза старейшина Колас. Той и старейшина Юсаки влязоха вътре и седнаха на пода. Дашанел, брат ѝ, сестра ѝ и Мама седнаха срещу тях.

„Какво ще правим в урока ни за днес?“ – попита Дашанел.

Старейшина Юсаки извади един стек чаши. „Ще строим кула на вярата. Всяка от тези чаши представлява нещо, което можем да правим, за да изграждаме вярата си в Исус Христос“.

Старейшина Юсаки започна да реди чашите във формата на кула. Дашанел забеляза, че на чашите са написани думи като „молитва“, „изучаване на Писанията“ и „църква“.

„Това са всички неща, които ни помолихте да правим заедно като семейство“ – каза тя.

„Точно така – отговори старейшина Колас. – Когато правите тези неща, вие изграждате вярата си в Исус Христос“.

Дашанел, брат ѝ и сестра ѝ се редуваха да строят кула с чашите, докато слушаха урока.

След като мисионерите си тръгнаха, Дашанел размишляваше над преподаденото. Тя искаше вярата ѝ в Христос да бъде силна, точно като построената от нея кула.

В продължение на месеци, Дашанел научаваше все повече и повече за Евангелието от мисионерите. Тя започна да ходи на църква със семейството си. Представяше си как нейната кула на вярата става все по-висока и по-висока.

Един ден, след като мисионерите си тръгнаха, Дашанел се обърна към Мама. „Може ли да бъда кръстена?“ – попита тя.

„Сигурна ли си, че си готова за това?“ – попита Мама.

„Да – отговори Дашанел. – Искам да следвам Исус“.

„Добре – отвърна Мама. – Щом искаш, можеш



да бъдеш кръстена“.

Братът и сестрата на Дашанел също решиха да бъдат кръстени. Мама каза, че тя самата още не се чувства готова да бъде кръстена.

В деня на кръщението Дашанел, брат ѝ и сестра ѝ се облякоха в бели дрехи. Всеки от тях търпеливо очакваше да бъде кръстен.

Когато дойде редът на Дашанел, старейшина Юсаки ѝ помогна да влезе във водата. След това той произнесе молитвата за кръщение и я потопи под водата. Когато Дашанел излезе от водата, тя бе широко усмихната! Чувстваше се щастлива и чиста. Искаше никога да не забрави това усещане.

Дашанел продължи да прави неща, които изграждат вярата ѝ в Исус Христос. Тя четеше Писанията с близките си. Молеше се на Небесния Отец. Правеше добри неща за другите. И си спомняше как се бе почувствала, когато беше кръстена. Дашанел искаше и Мама да се чувства така.

„Мамо, защо да не бъдеш кръстена?“ – попита Дашанел един ден.

Мама помълча за минута. „Ти ми даде добър пример. Сега и аз искам да ти дам пример – каза тя. – И аз искам да бъда кръстена“.

В деня на кръщението на Мама, Дашанел бе толкова щастлива. Когато Мама излезе от водата, всички се усмихваха. Сега всички от семейството на Дашанел можеха заедно да строят своите кули на вярата. ●